

Arrest

nr. 303 183 van 14 maart 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake:

1. X
2. X
3. X
4. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DELMOTTE
Mont Saint-Martin 79
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 7 december 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 december 2023.

Gelet op de beschikking van 3 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en van hun advocaat N. MALANDA *loco* advocaat C. DELMOTTE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, de heer K. K. en verzoekster, mevrouw G. K., dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 28 november 2022 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met

toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van voormelde wet.

2. Bij het ten tijde van de bestreden beslissingen geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022 werd Georgië aangewezen als veilig land van herkomst. Echter, in het koninklijk besluit van koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, gepubliceerd op 10 juli 2023 in het Belgisch Staatsblad, werd Georgië echter niet meer opgenomen in de lijst van veilige landen. In het verslag aan de Koning wordt gemotiveerd dat: "Wat betreft Georgië wordt het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gevolgd en niet het advies van de FOD Buitenlandse zaken." Aldus bestaat de wettelijke grondslag van de bestreden beslissingen niet meer.

3. Dit gegeven op zich volstaat niet om over te gaan tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad immers over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Doordat Georgië niet meer in het koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst wordt vermeld, moet de Raad nagaan of verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In casu lijkt het rechtsplegingsdossier voldoende gegevens te bevatten om tot zulke beoordeling over te gaan, met inachtneming van de rechten van verdediging.

4.1. Als reden voor hun vertrek verwijst verzoeker naar de angst en de stress die hij heeft omdat er oorlog zou uitbreken in Georgië en de bezorgdheid dat de kinderen hetzelfde zouden meemaken als hijzelf destijds. Er zijn heel veel Russen in Georgië binnengekomen die er grond en huizen hebben gekocht en vervolgens zal de Russische president aankondigen dat hij zijn burgers moet beschermen, identiek aan de situatie in Oekraïne, zo stelt verzoeker. Voorts verklaart verzoeker dat voormalig president Medvedev aangekondigd heeft dat wanneer hij klaar is met Oekraïne ze verder zullen gaan met Georgië (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud de heer K. K., 21 september 2022 (hierna afgekort: NPO K. K.), p. 4 en 6). Ook verzoekster haalt deze redenen voor vertrek aan in haar verklaring (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud de mevrouw G. K., 21 september 2022 (hierna afgekort: NPO G. K.), p. 4).

Verzoekers beperken zich echter tot een louter algemene uiteenzetting, zonder concrete aanwijzingen dat hun vrees voor een mogelijke Russische inval in Georgië reëel is. Uit de informatie opgenomen in het administratief dossier blijkt dat de post op sociale media in die zin snel gedeleteerd werd en door medewerkers van Medvedev afgedaan werd als hacking (Georgia Today). Hier kan geenszins uit afgeleid worden dat er een Russische invasie in Georgië op til is.

De loutere verwijzing in het verzoekschrift van verzoekers naar algemene door hen bijgebrachte informatie omtrent de situatie in en het woelige verleden van Abchazië en de citaten hieruit volstaan niet om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst, in casu Georgië, werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hen in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Eenzelfde vaststelling dringt zich op betreffende het door verzoekers geformuleerde standpunt dat Georgië rechtstreeks bedreigd wordt door Rusland en zij hierbij eveneens slechts citeren uit algemene landeninformatie. Verzoekers dienen hun vrees in concreto aan te tonen en slagen hierin met hun louter algemeen betoog niet.

De algemene informatie bijgebracht in antwoord op de vraag om inlichtingen in toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet doet niet anders denken. Zij maken niet aannemelijk, noch blijkt uit het geheel van de voorliggende landeninformatie dat de loutere verwijzing hiernaar zou (kunnen) volstaan om in hun hoofde

te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Georgië.

4.2. Voorts verklaart verzoeker sinds zijn kindertijd problemen te hebben gekend als vluchteling in eigen land. Hij werd niet aanvaard en vernederd op school omdat hij uit oorlogsgebied kwam. Vervolgens liep hij in 2008 een trauma op door wat hij zag in de oorlog tussen Rusland en Georgië. Als volwassene had hij problemen omdat hij weinig zelfvertrouwen en een laag zelfbeeld had door een psychologisch trauma. Ook verzoekster werd het slachtoffer van pesterijen doordat verzoeker vluchteling was. Er werd nooit fysiek geweld gebruikt tegen hem, zo verklaart verzoeker (NPO G. K., p. 5). Verzoekster verwijst op haar beurt naar de angst en de onrust van verzoeker, en stelt hierdoor eveneens stress te krijgen en zich zorgen te maken. Tevens haalt zij aan dat mensen op verzoeker neerkeken nadat zij te weten kwamen dat hij uit bezet gebied kwam en de vluchtelingenstatus had, waardoor hij een minderheidscomplex had en zij uit de wil dat de kinderen niet hetzelfde moeten meemaken als haar man (NPO K. K., p. 4).

4.2.1. De problemen die verzoeker als intern ontheemde kende, zijn echter naar aard, intensiteit en draagwijdte niet zwaarwichtig genoeg om te worden beschouwd als daden van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Hierbij kan worden aangestipt dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhouden. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast, en waarbij de staat niet wil of kan beschermen, waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoekers maken niet in concreto aannemelijk dat dit in hun situatie het geval is. Het slechts algemeen geformuleerde betoog in het verzoekschrift overtuigt evenmin dat het hen in Georgië omwille van verzoekers status van intern ontheemde onmogelijk zou worden gemaakt om in hun basisbehoeften te voorzien. Zij halen geen concrete, op hun persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat zij in geval van terugkeer naar Georgië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie lopen, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging.

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, brengen verzoekers geen elementen bij op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de bijgebrachte landeninformatie, blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Georgië.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan worden opgemerkt dat voormelde gemeenrechtelijke problemen gelet op hun aard niet zwaarwichtig genoeg zijn om te worden gelijkgesteld met ernstige schade in de zin van dit artikel.

Louter sociaaleconomische overwegingen zoals de tewerkstellingsperspectieven die worden aangehaald door verzoekster (NPO, G. K., p. 4), ressorteren als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en geven geen recht op internationale bescherming. Zulke sociaaleconomische overwegingen zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoekers zijn geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in hun hoofde suggereren. Evenmin wordt zulks door verzoekers concreet aangetoond. Puur sociaaleconomische omstandigheden en/of aanpassingsmoeilijkheden volstaan niet om te gewagen van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekers tonen immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Georgië door een actor van vervolging zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zouden kunnen voorzien in hun elementaire levensbehoeften en die van hun gezin. Er wordt niet aangetoond dat verzoekers bij terugkeer naar Georgië zullen worden geconfronteerd met een dusdanige ernstige beperking van de bestaansmogelijkheden dat het voor hen onmogelijk zal zijn om op maatschappelijk en sociaal gebied te kunnen functioneren.

4.2.2. Verder is het in het licht van voormelde problemen aangehaald door verzoekers belangrijk aan te stippen dat internationale bescherming hoe dan ook slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Indien zich bij terugkeer naar Georgië zwaarwichtige problemen zouden voordoen, kunnen verzoekers beroep doen op de nationale beschermingsmogelijkheden. Uit niets blijkt immers dat het hen dienaangaande aan nationale bescherming ontbreekt.

Uit de recente COI Focus “Georgië – Algemene situatie” van 16 januari 2023, aangeleverd door partijen, blijkt dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo’s, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in highprofilezaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven. Uit de informatie die voorhanden is, blijkt bovendien geenszins dat er sprake zou zijn van een gedifferentieerde behandeling van kritisch denkenden door de ordediensten wanneer zij bescherming van de autoriteiten inroepen in het kader van gemeenrechtelijke feiten of een interpersoonlijk conflict.

Uit voormelde recente COI Focus blijkt dan ook dat er in Georgië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

De algemene informatie waarnaar verzoekers verwijzen en die zij voegen bij hun verzoekschrift, doet hier niet anders over denken en oordelen. Verzoekers maken niet aannemelijk, noch blijkt uit het geheel van de voorliggende landeninformatie dat de loutere verwijzing hiernaar zou (kunnen) volstaan om een gebrek aan nationale bescherming bij een terugkeer naar Georgië aan te tonen. Zij beperken tot een opsomming van algemene beschouwingen, en zij besluiten hieruit dat verzoeker niet kan genieten van bescherming van zijn nationale bescherming. Hieraan voegen zij toe dat politieke vertegenwoordigers corrupt zijn, justitie bevooroordeeld is en afhankelijk van de Georgische regering in een poging om de beschermingsmogelijkheden in Georgië op de korrel te nemen. Dit verweer kan gelet op de slechts algemene formulering ervan niet overtuigen. Noch het betoog van verzoekers, noch de informatie waarnaar zij verwijzen is dan ook van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de situatie in Georgië zoals hiervoor beschreven niet langer correct of redelijk zou zijn.

Er kan uit het voorgaande worden besloten dat de Georgische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het algemeen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Het komt bijgevolg aan verzoekers zelf toe om in hun individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming hebben uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in hun individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hen niet kan worden verwacht dat zij zich tot de Georgische overheden wenden om bescherming te vragen. Zij slagen hierin evenwel niet. Verzoekers tonen niet aan dat in hun individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van hen kan worden verwacht dat zij zich wenden tot de Georgische overheid voor bescherming. Waar verzoeker stelt geen vertrouwen te hebben en meent dat het geen nut zou hebben (NPO K. K., p. 6), is dit louter gesteund op veronderstellingen. Hoe dan ook geeft verzoeker aan dat de politie bij mogelijk fysiek geweld wel zou gereageerd hebben (NPO K. K., p. 6). Hierbij kan nog worden aangestipt dat de bedoeling van het indienen van een klacht erin bestaat bescherming te verkrijgen tegen de belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Ook dient de bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend te zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Verzoekers kunnen zich tot slot ook in dit kader niet verschuilen achter een algemene verwijzing naar corruptie. Het algemene betoog van verzoekers berust hoe dan ook niet op ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de Georgische

autoriteiten te (trachten te) bekomen en zij maken niet aannemelijk alle redelijke van hen te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput.

Gelet op het voorgaande, overtuigen verzoekers niet dat zij in geval van een terugkeer naar Georgië, met betrekking tot de door hen gevreesde problemen geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Georgië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om hen hulp en/of bescherming te bieden. Zij tonen aldus niet aan dat in hun geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Georgië beschikbaar zou zijn, noch dat zij daartoe geen toegang zouden hebben en zij slagen er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Georgische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zeggen te vrezen.

4.3. Betreffende de psychologische problemen van verzoeker waarnaar verzoekers in hun verklaringen (NPO K.K. p. 5 en NPO G.K. p. 4), in hun verzoekschrift en in hun antwoord op de vraag om inlichtingen met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet verwijzen, laten zij na geobjectiveerde (medische) stavingstukken aan te reiken die een buitengewone kwetsbaarheid aantonen in die zin dat van verzoeker redelijkerwijze niet kan worden verwacht dat hij een beroep doet op de Georgische overheid.

Voorts maken verzoekers ook niet aannemelijk dat de psychische problemen van verzoeker waarnaar zij verwijzen op zich vervolging zouden uitmaken, dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren of dat hem op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd. Evenmin tonen verzoekers middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. . Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

In tegenstelling tot hetgeen verzoekers in hun verzoekschrift trachten voor te houden, blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat hij in Georgië in 2014-2015 werd opgevolgd door een psycholoog en dat hij medicatie voorgeschreven kreeg (NPO K. K. p. 5). Uit niets blijkt dat verzoeker bij terugkeer om redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie niet opnieuw toegang zouden hebben tot of gebruik zouden kunnen maken van de gezondheidszorg in Georgië.

4.4. Met betrekking tot ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voormeld artikel zou kunnen onderbouwen.

5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen lijkt het dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Het lijkt erop dat verzoekers evenmin aantonen dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. In het proces-verbaal van terechtzitting van 25 januari 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 588 legt de eed af en tolkt Georgisch

De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP’n verwijzen naar hun verzoekschrift en hun aanvullende nota. Bovendien hebben ze een aanvraag art. 9ter ingediend voor verzoeker, waarvan ze een kopie neerleggen via een aanvullende nota.”

4.2. Ter terechtzitting leggen de verzoekende partijen overeenkomstig artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij zij stukken hebben gevoegd die zij in voormelde nota benoemen als volgt:

“kopie stukken 9ter aanvraag.”

4.3. In het licht van voormeld betoog ter terechtzitting en de ter terechtzitting neerlegde aanvullende nota met *“kopie stukken 9ter aanvraag.”*, kan vooreerst worden geduoid dat uit voormelde beschikking blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de aangehaalde psychische problemen van verzoeker op zich vervolging zouden uitmaken, dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren of dat hem op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontcijnd of opzettelijk worden geweigerd. Evenmin tonen de verzoekende partijen middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder wordt ook opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. In voormelde beschikking wordt tevens vastgesteld dat, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partijen in hun verzoekschrift trachten voor te houden, uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij in Georgië in 2014-2015 werd opgevolgd door een psycholoog en dat hij medicatie voorgeschreven kreeg (NPO K. K. p. 5) evenals dat uit niets blijkt dat verzoeker bij terugkeer om redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie niet opnieuw toegang zouden hebben tot of gebruik zouden kunnen maken van de gezondheidszorg in Georgië. De ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota met *“kopie stukken 9ter aanvraag”*, werpt hier geen ander licht op. Voormelde vaststellingen blijven ook in dit licht staande. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat een psychiater vaststellingen kan doen omtrent de geestelijke gezondheidstoestand van een patiënt, doch bij het stellen van zijn diagnose afhankelijk is van de verklaringen van zijn patiënt. Hij kan vervolgens vermoedens hebben over de oorzaak van de ingeroepen klachten maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden aangeven ten gevolge waarvan de klachten ontstonden. Nergens uit het voorgelegde document blijkt dat de opsteller zich voor de vaststelling dat de vermelde psychische problemen het gevolg zijn van geweld ondergaan in Georgië heeft gesteund op andere gegevens dan de verklaringen van verzoeker. De documenten vormen dan ook geenszins een bewijs van de omstandigheden waarin de psychische problemen van verzoeker zijn ontstaan.

Een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet staat voorts geheel los van voorliggende beroepsprocedure in het kader van het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partijen. Voormelde aanvraag met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een verzoek om internationale bescherming betreffen twee verschillende procedures met geheel andere en uiteenlopende doeleinden en voorwaarden. Een verzoek om internationale bescherming heeft immers als opzet internationale bescherming te verlenen aan personen die beweren in het land van herkomst een vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin te koesteren of er een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het is aan de verzoekende partijen om dergelijke vrees of risico op ernstige schade *in concreto* aan te tonen. In voormelde beschikking wordt echter vastgesteld en omstandig gemotiveerd om welke redenen zij hier niet in slagen. Met hun betoog ter terechtzitting werpen zij hier geen ander licht op. De verzoekende partijen verwijzen immers slechts naar hun verzoekschrift zonder dat zij daadwerkelijk hun opmerkingen aangaande de in voormelde beschikking opgenomen grond formuleren. Zij gaan dan ook in het geheel niet in op de gronden van voormelde beschikking en zij voeren bijgevolg geen elementen aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen worden de verzoekende partijen niet erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Evenmin tonen zij aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS